



Покліч Волі

ГРАМАДСКА-ПАЛІТЫЧНАЯ ГАЗЕТА ВІЦЕБСКАГА РАЁНА, №17 (144)
ЛІСТАПАД 2013 ГОДА

ПОГЛЯД РЕДАКТАРА

ЯК ЁСЦЬ, ТАК І ДОБРА?

Пасля адмовы прэзідэнта Украіны падпісаць дамову з Еўрасаюзам на вуліцы Кіева выйшла сто тысячаў чалавек, акцыі пратэсту прайшлі і ў іншых гарадах краіны. Народ сказаў сваё слова, і зараз кіраўніцтву краіны прыйдзецца з гэтым лічыцца.

Да прапанаваных Украіне дамоваў з Еўразвязам нам яшчэ далёка, мо таму у той жа самы час народ Беларусі і маўчыць, нібы вады ў рот набраўшы. Хаця наяўнасць беларускіх актывістаў на акцыях пратэсту ў Кіеве была заўважана нават украінскімі СМІ.

Вядома, што ўкраінская сітуацыя куды больш дэмакратычная, чым тутэйшая, і тым не менш нашы паўднёвыя суседзі гатовыя адстойваць свой еўрапейскі выбар нават калі супраць іх ужываюцца шумавыя гранаты, слезацечны газ, гумовыя дубінкі, а ім супрацьстаяць добра падрыхтаваныя супрацоўні «Беркута».

Дзесяткі разоў за апошнія два стагоддзі ў параўнанні з нашымі суседзямі беларусы спазняліся з выбарам шляху свайго развіцця і зараз, здаецца, гэтая гісторыя паўтараецца. Як ёсць, так і добра – самы жahlівы прынцып жыцця, але менавіта яго вызнае тутэйшы «народзец» (па вызначэнні Лукашэнка).

І дзівіць тут няма чаму. Раскажу жыццёвую гісторыю. Да нас на работу ўладкаваўся малады мужчына трыццаці аднаго года. У свой час ён скончыў Віцебскі педагагічны ўніверсітэт, вымушаны быў адпрацаваць два гады па размеркаванні, але больш за абавязковы тэрмін пратрымацца ў школе ён не здолеў. Хлопец добра арыентаваўся ў жыцці, разумее, што жыць у несвабоднай краіне, дзе эканоміка заўжды будзе другаснай рэччу ў параўнанні з палітыкай ды ідэалогіяй. Але...

Справа ў тым, што за рамкі прыватнага жыцця і жыццёвага досведу, ён ніколі не выходзіў. Яго ніколі не цікавіла палітычнае ды грамадскае жыццё, яму не патрэбныя, хаця б якія аўтарытэты... І разам з тым ён заяўляе, што гатовы да канкрэтных акцыяў пратэсту, што здольныя скіраваць Беларусь у бок еўраінтэграцыі.

Пералічыўшы яму з дзесятка вядомых

мясцовых і рэспубліканскіх палітыкаў ды актывістаў, я выявіў, што нікога з іх ён не ведае. Пазняк, Севярынец, Каваленка, Захаранка – імёны, якія прайшлі міма ягонага жыцця.

Што тут казаць пра просты народ, які ва ўніверсітэтах не навучаўся, але прайшоў праз ідэалагічную апрацоўку тутэйшай школы, нейкай іншай навучальнай установы, арміі, уплыву асяродка, навучыўся выжываць, але не зразумеў, што свабода – гэта не слова, а стан, які вызначае не толькі тваё ўласнае жыццё, але і жыццё ўсяго народа.

Трагічнасць тутэйшай сітуацыі відавочная, але бальшыня гэтага ніяк не ўсведамляе. Можна, канечне, спісаць усё на сітуацыю, на дыктат улады, але ж нічога параўнальнага са сталінскім ГУЛагам зараз няма. Таму, па вялікім рахунку, кожны зараз мусіць даць сабе адказ на пытанне: «Што замянае мне быць свабодным?»

Рэдактар

Партал твайго раёна: <http://vicebskreg.by>

ПРАВЫ ЧАЛАВЕКА

“БЕЛАРУСЬ ПАРУШЫЛА ПРАВЫ СЯРГЕЯ КАВАЛЕНКІ”

Камітэт ААН па правах чалавека прыняў чарговае рашэнне наконт скаргі віцебскага актывіста КХП-БНФ Сяргея Каваленкі.

Гэтым разам рашэнне станоўчае: камітэт прызнаў, што Рэспубліка Беларусь парушыла правы актывіста, і цяпер цягам 180 дзён дзяржаўныя чыноўнікі абавязаныя аднавіць яго правы, якія былі парушаныя, выплаціць адпаведную кампенсацыю ды зрабіць захады, каб гэтых парушэнняў правоў грамадзян з боку дзяржавы не было ў будучыні.

Камітэт прызнаў, што ўлады Беларусі парушылі частку 2 артыкулу 19 (права на выказванне свайго меркавання) і артыкул 21 (права на мірныя сходы) міжнароднага Пакту аб грамадзянскіх і палітычных правах, які Рэспубліка Беларусь падпісала і абавязалася выконваць. Гэтакага прызнання парушэння яго правоў з боку інстытуту ААН Сяргей Каваленка мусіў чакаць больш за 5 гадоў (скарга ў КПЧ была пададзена ім ў траўні 2008 году), а самі падзеі, якія сталі прычынай скаргі, адбыліся 6 гадоў таму – на Дзяды 2007 году. Тады Сяргей Каваленка браў удзел у шэрагу акцыяў дэмакратычных актывістаў. Адна з такіх акцыяў – грамадзянская паніхіда ў памяць ахвяр сталінскіх рэпрэсіяў, ладзілася на месцы масавых расстрэлаў ў 1930-1940-я гады ля вёскі Паляі. У паніхідзе бралі ўдзел каля трох дзясяткаў чалавек.

Удзельнікі цырымоніі ў памяць невінаватых ахвяр камунізму плянавалі ўсталяваць крыж у лесе ля Паляёў, а пасля наведць могілкі ў

ваколіцах вёсак Копці і Вароны. Але да могілак так і не даехалі: у справу ўмяшаўся маёр міліцыі Ліленка, які перапыніў паніхіду і абвясціў, што ўсе прысутныя затрымліваюцца ў сувязі з правазденьнем імі несанкцыянаванага пікетавання.

На аўтобусе, нанятым арганізатарамі мерапрыемства, усіх адвезлі ў аддзел унутраных спраў Віцебскага раёну, былі складзеныя пратаколы, а на наступны дзень адбыўся суд, які пакараў штрафамі пяцярых удзельнікаў мерапрыемства, у тым ліку Сяргея Каваленку: ён быў пакараны штрафам у памеры 20 базавых велічынь – на той час гэта складала 620 тысяч рублёў (каля 200 эўра паводле тагачаснага курсу).

Сяргей Каваленка абскардзіў рашэнне суду Віцебскага раёну. Але ані Віцебскі абласны, ані Вярхоўны суд не пачулі ягоных аргументаў, што ён ня быў сярод арганізатараў, а толькі ўдзельнікам мерапрыемства, што само мерапрыемства – грамадзянская паніхіда – гэта не пікетаванне, а хрысціянскі рытуал, што ўдзельнікі паніхіды ня ладзілі якой-кольвек палітычнай, сацыяльнай або эканамічнай імпрэзы, таму зьявртацца па дазвол на яе правядзеньне да ўладаў не было неабходнасьці. На думку беларускіх судзьдзяў, правы Сяргея Каваленкі парушаныя не былі...

Але цяпер Камітэт ААН па правах чалавека прыняў іншае рашэнне. У

сваёй пазыцыі па справе, апублікаванай надоечы, камітэт адзначае, што права на выказванне свайго меркавання і права на мірныя сходы, сапраўды, могуць быць абмежаваныя ў шэрагу выпадкаў: калі гэтакія абмежаванні прадугледжаныя законам і неабходныя ў дэмакратычным грамадстве дзеля аховы нацыянальнай бяспекі ці грамадзкага ладу, здароўя ці маральных звычаяў насельніцтва, аховы і правоў іншых людзей.

У выпадку зь Сяргеем Каваленкам дзяржава не змагла даказаць, што абмежаванні яго правоў, хаця яны і прадугледжаныя законам, былі прымененыя дзеля дасягнення названых мэтаў. Таму, згодна зь меркаваннем экспертаў камітэту, яго права на выказванне свайго меркавання і права на мірныя сходы, былі абмежаваныя беспадстаўна.

Нагадаем, паўгады таму Камітэтам ААН па правах чалавека была разгледжаная іншая справа Сяргея Каваленкі, якая тычылася прыцягнення яго да крымінальнай адказнасці за вывешванне бел-чырвона-белага сьцягу на вершаліне каляднай елкі ў студзені 2010 году. Тады КПЧ ня змог адказаць, ці былі парушаныя правы актывіста КХП-БНФ, і ягоны зварот у камітэт быў прызнаны «непрымальным у адпаведнасці з артыкулам 2 Факультатывага пратаколу».

<http://vitebskspring.org>

“Покліч волі” ў Інтэрнэце

Зараз наша газета стала размяшчаецца на партале <http://kamunikat.org/>, дзе зацікаўленыя грамадзяне могуць яе спампаваць са старонкі: http://kamunikat.org/poklicz_voli.html, што у каталагу “Пэрыёдыка” для далейшага выкарыстання яшчэ да з’яўлення газеты на паперы.

ЖЫВІ ЯК ГАСПАДАР

ЖЫВЁМ І БЕЗ РЭГУЛЯРНЫХ РЭЙСАЎ

“Віцебскі аэрапорт з пачатку года прыняў больш за 2 тыс. пасажыраў”. Пра гэта паведаміў журналістам начальнік віцебскага філіяла дзяржаўнага прадпрыемства “Белаэранавігацыя” Сяргей Рурыс пасля ўрачыстага адкрыцця абноўленай узлётна-пасадачнай паласы, перадае карэспандэнт БЕЛТА.

З пачатку года віцебскі аэрапорт прыняў і адправіў каля 210 павеатраных судоў. “Для аэрапорта, у якога няма рэгулярных рэйсаў, гэта значная колькасць. Бывалі дні, падчас карпаратыўнага фестывалю “Газпрама” “Факел”, калі ў дзень прымалі да 40 самалётаў”, - сказаў Сяргей Рурыс. Ён дадаў, што падчас рамонтных прац, якія былі пачаты ў лістападзе мінулага года, аэрапорт не спыняў дзейнічаць.

Кіраўнік філіяла адзначыў, што рэканструкцыя штучнага пакрыцця аэрадрома вялася за кошт уласных сродкаў прадпрыемства “Белаэранавігацыя” у адпаведнасці з планам па мадэрнізацыі віцебскага філіяла. Праведзена замена штучнага пакрыцця узлётна-пасадачнай паласы (яе даўжыня 2,6 тыс. м, шырыня 42 м), рулявы дарожкі і перона.

Як паведаміў генеральны дырэктар генпадрадчыка ААТ “Дарожна-будаўнічы трэст № 1” Аляксандр Калкоў, на аэрадроме выкладзена 100 тыс. т асфальтабетону. “Гэтага хапіла б на 100 км аўтамабільнай дарогі шырынёй 12 м. Але тут зусім іншыя ўмовы. Пакрыццё ўкладвалася ў тры пласта, праведзены вялікі аб’ём падрыхтоўчых работ”, - сказаў гендырэктар. Агульны кошт выкананых работ складала Br109 млрд.

Сяргей Рурыс дадаў, што пасля рэканструкцыі пакрыцця аэрапорце знятыя практычна ўсе абмежаванні па прыёме цяжкіх самалётаў. “Цяпер закупаем святлотэхнічнае абсталяванне, і ў наступным годзе плануем замяніць усю сістэму па прыёме судоў у начны час, абнавіць радыёлакацыйныя і сродкі сувязі”, - сказаў кіраўнік філіяла.

Віцебскі аэрапорт размешчаны ў 10 км ад абласнога цэнтра. Прадпрыемства забяспечвае ўнутрырэспубліканскае авіязносінны, абслугоўвае чартарныя ўнутраныя і міжнародныя пасажырскія і грузавыя перавозкі. Выкарыстоўваецца пры выкананні транзітных рэйсаў бізнес-авіацыі.

БЕЛТА

ДАТА

26 кастрычніка дзень народзінаў

У. Караткевіча

МОЖНА ЎСЁ...

Можна ўсё: пусціць каханне дымам,
Узяць і заняцца мінулы шлях.
Але толькі - не любіць Радзімы
З чорнаю павязкай на вушах,

З чорнаю павязкаю на вуснах,
З чорнаю павязкай на вачах.
Толькі слухаць словы нездрадлівыя,
Толькі не тлуміць яе маной,

Бо адным мы вінны пакуль жывы
Перад нашай вялікай нівай:
Праўдай абавязаны мы ёй.
Ісцінай.
Адзінай.
Адной.

МЫ Ў СВЕЦЕ

УСХОДНЯЕ
ПАРТНЁРСТВА

Што даў Беларусі ўдзел у праграме Еўрапейскага Саюза "Усходняе партнёрства", чарговы саміт якой пройдзе ў канцы лістапада ў Вільні?

Большинство экспертов называют Беларусь аутсайдером иницированной Евросоюзом программы "Восточное партнерство". Насколько справедливо это утверждение, и что дало Минску участие в этом проекте?

Об этом накануне саммита "Восточного партнерства", рассуждают белорусские аналитики и политики.

Момент психологический и имиджевый

"Страна по-прежнему имеет возможность геополитической альтернативы - это главное, что дало "Восточное партнерство" Беларуси", - полагает политолог, зампреда Движения "За Свободу" Александра Милинкевича Аlesia Логвинец. Он напоминает, что основная идея авторов проекта заключалась во втягивании Минска в сотрудничество - двустороннее и многостороннее - с ЕС и другими пятью странами-участницами программы - Азербайджаном, Арменией, Грузией, Молдавией и Украиной.

Однако, отмечает старший аналитик Белорусского института стратегических исследований (BISS) Денис Мельянцов, на уровне межгосударственных отношений "Восточное партнерство" на данный момент не дало практически ничего, за исключением того, что у Минска появились дополнительные аргументы в отношениях с Россией.

Если Москва будет не очень сговорчива в ходе различных

переговоров, в том числе касающихся интеграционных проектов, у Беларуси, поясняет эксперт, есть возможность налаживать более тесные отношения с Западом.

Противоречия и успехи

"Сама природа и ЕС, и Пражской декларации", которую подписали власти Беларуси, не являются аполитичными, замечает Аlesia Логвинец. В декларации прямо указывается, что ЕС будет содействовать демократизации, построению правового государства, а в этом плане в Беларуси слишком много проблем, напоминает эксперт.

В свою очередь Денис Мельянцов отмечает, что успехи в сфере приграничного сотрудничества напрямую не связаны с "Восточным партнерством", речь идет о двусторонних отношениях Беларуси с Литвой, Латвией и Польшей. Причем если с Латвией проект малого приграничного движения уже работает, то в случае с Литвой и Польшей соглашения хоть и ратифицированы, но не вступили в силу. Причину Мельянцов видит в относительно лояльном отношении Риги к Минску и политических разногласиях белорусского руководства с Варшавой и Вильнюсом.

При этом аналитик BISS согласен с позицией МИД, когда речь идет о разнице отношения ЕС к Беларуси и, например, к Азербайджану.

"Немецкая хвля"

АНЕКДОТ

Калі ўкраінцы хочучь у Еўропу, яны выходзяць на Майдан. Калі беларусы хочучь у Еўропу, яны з 5-й раніцы займаюць чаргу ў пасольства.

Сустрэча выпускнікоў з Беларусі:
— Дарагія аднакласнікі! Я так рады, што мы зноў сабраліся ўсе разам, хоць жыццё і раскідала нас па ўсёй Расіі...

Мужык сядзіць у бары і п'е. Іншы мужык у яго пытаецца:
- Ты навошта п'еш?
- Каб быць прыгожым.
- Пьянка цябе робіць прыгожым??
- Вядома! Калі я прыходжу дадому з бара, жонка мне ўвесь час кажа: "О! Прыйшоў, прыгажун!"

ГАЛОЎНАЯ ПАДЗЕЯ

НЕ НАРОДЕЦ, А НАРОД

Янукович играл между Европой и Россией, но появился новый игрок - народ.

Это мероприятие было запланировано давно.

За неделю до Вильнюсского саммита, на котором Украина должна была подписать договор об ассоциации с ЕС, в столице Литвы концертами возле Ратуши должна была начаться культурная акция «Украина приветствует Европу, Европа приветствует Украину». Подписание перенесено. А вот концерты начались.

В субботу это было грустное зрелище. «Україна це Європа, ми будемо в Європі», - настойчиво убеждали гости. А в ответ слышались жидкие сочувствующие хлопки.

И песни казались сплошь заунывными, и погода отвратительной, и артисты замерзшими, и публика вялой, и ведущую хотелось объять, чтобы не расплакалась...

Но в воскресенье все поменялось. В режиме онлайн передавали вести с Майдана. И закарпатская

Маричка оказалась совсем не заунывной. И энергетика в ней появилась, и ритм, и жизнь...

Потому что народ вышел на площадь.

Народ! Вышел!

В самой ратуше в это время проходила конференция польских, литовский, украинский, белорусский, российский интеллектуалов. Вести с Майдана поменяли настроение и тут, среди профессиональных пессимистов. Было: «Россия... Проклятие и ужас...» Стало: «Да, ужас. Но не ужас, ужас, ужас».

И вдруг вспомнили, что Янукович до сих пор ничего не сказал. И что в феврале должен пройти саммит Украина-ЕС, так что договор об Ассоциации можно подписать на нем. И что Путин, играя в мачо, ведет политику, опасную в первую очередь для самой России. Да и кто сказал, что Россия сильна? Никто. Просто пока очень слабы ее соседи.

Это необъяснимо ника-

кими законами физики, но энергетика с Майдана передалась за тысячи километров.

«Когда пришли вести из Киева, у меня были слезы на глазах, - признался Адам Михник. - Теперь Украина восстанет из пепла. Игнорировать народ никто не сможет. Янукович играл между Европой и Россией, но появился новый игрок - народ».

У меня слез не было. Но была радость. И гордость. Потому что если у Украины получится, то и нам потом будет легче.

Мы часто задаемся вопросом: «А зачем нужны уличные акции? Какой в них смысл?» Вот в этом и есть главный смысл - показать, что в стране есть народ. Не население, не народец, а народ. И тогда его энергетика творит чудеса.

Украина все равно будет в Европе! И Беларусь будет!

Светлана Калинкина
«Народная воля»

УСХОДНІ СУСЕД

ШТО ПАКАЗАЛА
«КАЛІЙНАЯ ВАЙНА»

З экстрадыцый Уладзіслава Баўмгертнэра беларуска-расейскую «калійную вайну» можна лічыць скончанай. (Далейшы асабісты лёс гендырэктара «Уралкалія» з гэтага гледзішча ўжо мала цікавы). Можна падводзіць вынікі.

Найперш, варта адзначыць, што афіцыйны Менск атрымаў палітычную і псыхалагічную перамогу. Адбылася помста «Уралкалія» за ягоныя брутальныя дзеянні па разбуранні сумеснага збытавога картэля — Беларускай калійнай кампаніі (БКК).

Лукашэнка дамогся прыніжэння Расеі і ягонага кіраўніцтва. Мала таго, што былі праігнараваныя шматлікія патрабаванні высокіх афіцыйных асобаў РФ аб вызваленні Баўмгертнэра. Каб залагодзіць беларускія ўлады, у Менск прыежджалі намеснік генпракурора Расеі, самгенэральны пракурор Юры Чайка. У чарзе да Лукашэнкі стаялі з падарункамі топ-мэнэджэры найбуйнейшых расейскіх дзяржаўных бізнэс-структураў: прэзідэнт кампаніі «Роснефть» Ігар Сечын, кіраўнік «Газпрома» Аляксей Мілер і старшыня праўленьня «Ашчадбанка» Расіі Герман Грэф.

Больш за тое, сам Уладзімер Пуцін два разы прыежджаў у Беларусь (на вайсковыя вучэньні і на саміт СНД і Мытнага саюзу), у момант, калі гендырэктар «Уралкалія» працягваў знаходзіцца пад арыштам. І, як паведамляла прэс-служба расейскага прэзідэнта, пытаньне пра «калійнага вязьня» абмяркоўвалася на перамовах паміж прэзідэнтамі. Просьба кіраўніка Расеі засталася без завадальнага.

Як вядома, Менск запатрабаваў зьмены галоўнага акцыянера

«Уралкалія». Іякгэтанівыглядае дзіўна, патрабаваньне было выканана. За акцыямі Керымава нават выстраілася чарга.

Лукашэнка перавёў спрэчку паміж двума гаспадарчымі суб'ектамі ў міждзяржаўны канфлікт, вывёў яго ў палітычную і нават ідэалагічную плашчыню. І высветлілася, што ў гэтай сфэры Расея больш залежная ад Беларусі. Масква стала закладніцай свайго праекту па стварэнні Эўразійскага саюзу, канфлікту з ЭЗ за кантроль над краінамі постсавецкай прасторы. І напярэдадні Віленскага саміту «Усходняе партнёрства» рукі ў яе апынуліся зьвязанымі.

Што ж тычыцца эканамічнага чынніку, дык тут афіцыйны Менск хутчэй прайграў. Патрабаваньне да «Уралкалія» выплаціць кампенсацыю за шкоду, нанесенаю «Беларуськалію», ня выкананае. Расея пачала эканамічны ціск. У чацьвёртым квартале былі скарачаныя пастаўкі нафты на беларускія НПЗ. Масква тармозіць падпісаньне нафтавага пагадненьня на наступны год. Антыкрызісны фонд ЭўразЭС затрымлівае апошні транш крэдыту. То бок «справа Баўмгертнэра» пагоршыла і без таго вострую праблему дэфіцыту валюты. Пад такім прэсінгам РФ Менск быў вымушаны вызваліць гендырэктара «Уралкалія».

«Справа Баўмгертнэра» фактычна легалізавала інстытут закладніцтва. У беларуска-расейскіх адносінах ён працуе

Яшчэ некалькі цікавых высноваў з гэтай «калійнай вайны». Напрыклад, яна паказала, што эканамічнае супрацоўніцтва разьвіваецца хутчэй «па паняццях», чым грунтуецца на законах і правілах. Гэта закладвае міну пад увесь праект Эўразійскага саюзу.

«Справа Баўмгертнэра» фактычна легалізавала інстытут закладніцтва. У беларуска-расейскіх адносінах ён працуе. Хачу нагадаць, што ўжо каля году ў беларускай турме знаходзіцца яшчэ адзін грамадзянін Расеі, дырэктар санаторыя «Беларусь» (Сочы) Генадзь Саракашыш. Цікава, што яго таксама, як і Баўмгертнэра, заманілі ў Менск на нараду.

Скандал вакол БКК рэзка падвысіў рызык інвэстыцый у Беларусь ці стварэння нейкіх сумесных прадпрыемстваў. «Падвісьлі» пяць шырока абвешчаных праектаў па аб'яданні беларускіх і расейскіх прадпрыемстваў. Заява гендырэктара КамАЗа, што ён не паедзе ў Менск, бо там яго арыштуць, вельмі паказальная.

Цяпер урад, каб атрымаць валюту, заплянаваў вялікую прыватызацыйную праграму. Дык вось арышт Баўмгертнэра ў значнай ступені абясцэніў беларускія актывы. Таму што ў замежных інвэстараў вялікая рызыка апынуцца ў выніку нейкай прыватызацыйнай зьдзелкі ў турме. І за гэтую рызык даўдзецца плаціць беларускаму боку.

Валер Карбалевіч
«Радые Свабода»

